

Retsforhold, naar vi skulle have vore Dokumenter lovfæstede for Tid og Evighed og indførte i Tingprotokollerne, dels fordi Lovene fordre det, og dels fordi vi ønske det, for at Dokumenterne ikke skulle gaa til Grunde, men kunne staa i Protokollerne i Tid og Evighed og være kendte, er det rimeligt, at vi betale for det. Men at vi den Dag, vi komme og kvittere Dokumentet, skulle betale Halvdelen af Gebyret, finder jeg er for meget af det gode, eller rettere sagt en Overdrivelse af det onde.

Der er en anden Bestemmelse i Tinglæsningslovforslaget, som har forbavset mig noget. Det er sagt saa mange Gange i dette Ting, at jeg haaber, at den højtærede Finansminister vil tilgive mig, naar jeg siger, at jeg ikke betragter ham som en meget spøgefuld Mand. Han er tværtimod en Mand, der mere udmærker sig ved en meget stærkt fremtrædende Alvor end egentlig ved Vid, Spøgefuldhed eller Gemytlighed — det ærede Medlem fra Bælum nikker, han giver mig altsaa Ret, og det er jeg glad ved. Men hvad er da Meningen med at indføre en Paragraf som § 15 i Tinglæsningsloven: „Den fornødne Attest om Læsningen i Forbindelse med de Anmærkninger, hvortil Læsningen giver Retskriveren Anledning, bliver at paaføre Dokumentet uden Betaling”. Ja, det manglede da bare! Naar jeg for denne Ejendom paa 100,000 Kr., som jeg har talt om, skal betale henvend 2,000 Kr. i Gebyrer til Staten, og Retsskriveren tager imod de Penge, skulde han saa ikke en Gang kunne skrive paa Papiret, at han har faaet Pengene for Tinglæsningen, uden at han skulde have Betaling ogsaa derfor! Jeg synes, der er noget stødende i, at det skal staa i Loven, at han skal gøre det uden Betaling. Selvfølgelig skal han gøre det uden Betaling. Men at sige det og kunne vise det frem for den undrende Menighed: Der kan De se, der er noget i denne Lov, De kan faa gratis — De kan gratis faa skrevet paa paa Papiret, at De har betalt 2,000 Kr. i Omkostninger — det synes jeg er et af de stærkeste Forsøg paa Humorisme, hvori jeg har grebet den højtærede Finansminister.

Bestemmelserne om Kassation af Stempelmærker ere noget udvidede. Det er meget godt, at vi ikke behøve at gaa til en Retsskriver, en Øvrighedsperson eller Notarius publicus for at faa Stempelmærker annullerede, men kunne gaa til enhver Stempelpapirforhandler. For Resten er Stempelpapirforhandlingen efter selve Lovens Udtryk noget, som henstaar i det blaa, det kan bestemmes og ombestemmes

af Finansministeren, hvorledes Forhandlingen skal ordnes. Jeg ved ikke — da jeg ikke hører til den snævre Kreds af fortrolige — hvorledes det bliver ordnet, men det maa vel komme dertil, at vi udvide Retten til at kassere Stempelmærker. Naar vi nu ikke blot skulle bruge dem ved højtidelige Lejligheder, men bruge dem saa at sige i den daglige Næring — det er som det daglige Brød —, var det vel ikke for meget, om f. Eks. Sagførerne fik Lov til at kassere Stempelmærker, samt at man fik nemmere Adgang til Stempelmærkerne. Den højtærede Finansminister holder af at anføre, hvorledes Forholdet er i andre Lande, f. Eks. i Frankrig, hvor et Teater efter Finansministerens Citat, som dog ikke var helt rigtigt, bidrager til Frankrigs Finanshusholdning med seks Hundrede og nogle og halvfjerdsindstyve Tusinde Francs om Aaret. Der er andre Lande — for at blive ved Eksemplerne fra andre Lande —, hvor man har meget nemmere Adgang til Stempelmærker, f. Eks. England. Paa et engelsk Frimærke staar der, at det er et Post- og Skattemærke. Saaledes kunde det ogsaa være i Danmark. Selv om nu Stempelmærkerne høre under den højtærede Finansminister og Postmærkerne under den højtærede Indenrigsminister, maatte de dog kunne enes om, at i sidste Instans tilhøre de Statskassen og hverken den ene eller den anden Fagminister. Naar man køber et 10 Øres Frimærke, klæber det paa og annullerer det, har Staten faaet sin 10-Øres Afgift, og naar man paa en Check sætter et 5-Øres Frimærke, har Staten faaet sin Skat af 5 Øre; man skulde ikke behøve at løbe ud i Byen til en Stempelpapirforhandler, som maaske paa den Tid af Dagen har lukket, for at faa et 5-Øres Mærke. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det for Forretningsfolk vil være en meget nem og behagelig Maade, og Statskassen vilde nok faa, hvad den skulde have; enten den fik det gennem Indenrigsministeren eller gennem Finansministeren, kunde vel være det samme.

Et Udtryk af den sidste ærede Taler giver mig Anledning til en lille Bemærkning. Den ærede Taler betegnede dette og de andre foreliggende Forslag som en systematisk Flaaning. Jeg vil mortificere dette Udtryk, ikke for Flaanings Vedkommende — den højtærede Trafikminister glæder sig for tidligt —, det vil jeg slet ikke røre ved; det var det ærede Medlem, som sagde det, og jeg finder ikke Grund til at modsige det, men jeg vil mortificere Udtrykket „systematisk”. System er netop